

۴
کافهآزادی پس از ۱۹ سال!
رفع توقیف فیلم صد سال به این سال‌ها۵
ورزشاسطوره شماره ۶ میلان
فرانکو بارزی درگذشت۷
کوچهانبار باروت
درباره انبارهای نفت تهران۷
جامعهساعت مرگ
حمله آمریکا به مناطق مسکونی قشم۲
سیاست

مسئولان به تونل بروند!

پیشنهاد عجیب عضو جبهه پایداری
برای حضور مدیران و مسئولان در تونل
و درخواست برای ساخت شهرهایی در دل کوه

سرمقاله

یک دوراهی و هشت ابهام

ضرورت شفاف‌سازی درباره پیامدهای سیاسی،
اقتصادی، امنیتی و الزامات هر تصمیم راهبردی

محسن هاشمی‌رفسنجانی

رئیس شورای مرکزی
حزب کارگزاران سازندگی ایران

حدود پنج ماه از آغاز حمله رذیانه آمریکا و اسرائیل در رمضان و شهادت رهبر انقلاب می‌گذرد. یکی از ویژگی‌های کشور در دوران مسئولیت آقای شهید تمرکز تصمیم‌گیری و فصل‌الخطاب بودن تصمیمات ایشان برای مسئولان کشور بود. تصمیماتی که ممکن بود با مخالفت یا موافقت بخشی از مسئولان، بخشی از افکار عمومی و فضای بین‌المللی همراه باشد اما نهایتاً همه می‌دانستند که تصمیمات رهبری، نقطه خاتمه کشمکش‌ها، تفاوت سلاقی و نظرات و اختلافات میان مسئولان و جریانات سیاسی در ایران است. تصمیماتی مانند همکاری با ائتلاف ضدطالبان در جنگ افغانستان، تعلیق فعالیت‌های هسته‌ای و شکستن تعلیق، برجام و... که براساس قانون توسط شورای عالی امنیت ملی اتخاذ می‌شد و با تأیید رهبری لازم‌الاجرا بود. رویه این تصمیم‌گیری نیز تشکیل جلسات متعدد با حضور مسئولان مختلف کشور و انجام بحث‌های کارشناسی و در نهایت اقناع و جمع‌بندی توسط آیت‌الله خامنه‌ای بود.

در شرایط فعلی کشور که به دلیل ترور مسئولان مختلف نظامی، امنیتی و دبیر سابق شورای عالی امنیت ملی، فشار بر نهاد نظامی-امنیتی کشور تشدید شده طبیعتاً تصمیم‌گیری با دشواری‌های بیشتری انجام می‌شود و با توجه به عدم امکان تشکیل جلسات در حضور رهبری، خلأ مسئولیت‌پذیری و پذیرش پیامدهای تصمیم‌گیری بیشتر احساس می‌شود. اکنون یک دوراهی برای کشور ایجاد شده است:

راه نخست: بازگشت به آتش‌بس و تفاهم‌نامه و رفع محاصره و تعلیق تحریم‌ها و باز شدن تنگه هرمز
راه دوم: بسته نگه داشتن تنگه هرمز و تقابل آتش با آمریکا و مقاومت اقتصادی، اجتماعی و امنیتی.
راه نخست برای حدود یک ماه آزموده شد و نتایجش روشن است؛ گرچه تفاهم‌نامه کاملاً مطلوب ایران نبود اما امتیازات مهمی نظیر رفع محاصره دریایی، فروش نفت و دریافت درآمد ارزی، تعلیق تحریم‌ها و آتش‌بس در لبنان و... بود. شرایط اقتصادی-اجتماعی کشور به‌تدریج رو به آرامش و ثبات می‌رفت و فرصت بازسازی توان اقتصادی و نظامی کشور به‌وجود آمده بود تا با توافق نهایی، کشور را در جهت رشد و توسعه و افزایش توانمندی قرار دهد.

اما راه دوم، که بعد از تشییع باشکوه و با دستور انتقام و تثبیت ترتیبات ایرانی بر تنگه هرمز پدید آمد باید برای اقناع افکار عمومی به پرسش‌هایی پاسخ داده شود.

۱ با توجه به محاصره دریایی بودن کشور، ادامه شرایط فعلی تا چه زمانی ممکن است؟ و دولت آیا می‌تواند بدون درآمد نفت و بخشی از پتروشیمی، اقتصاد کشور را مدیریت کند؟

۲ فرماندهان نظامی برای ادامه مسیر مقاومت، چه نیازها و تجهیزات و توانایی‌هایی را لازم دارند؟ اعمال فشار تبلیغاتی و اجتماعی بر نظامیان، توسط بعضی از چهره‌های سیاسی-رسانه‌ای و بعضی از مداحان تا چه اندازه استقلال و امور تخصصی این نهاد را در دفاع از کشور حفظ می‌کند؟

۳ چه چشم‌اندازی در روابط کشور با همسایگان و قدرت‌های بین‌المللی وجود دارد؟ در حال حاضر با تعدادی از کشورهای همسایه وارد تنش نظامی شده‌ایم و حتی متحدی نظیر چین، با بسته شدن درازمدت تنگه هرمز موافق نیست، اروپا و ناتو که در جنگ رمضان با آمریکا و اسرائیل همراهی نکردند، ممکن است به این ائتلاف اضافه شوند.

با اعلام توافق حماس و آمریکا صورت می‌گیرد:

خروج اسرائیل از غزه

دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا از دستیابی به توافقی تاریخی برای خلع سلاح حماس خبر داد و آن را مهم‌ترین دستاورد هیأت صلح خواند

سازندگی به بررسی این موضوع پرداخته که آیا اسرائیل می‌گذارد این توافق به سرانجام برسد یا نه؟

ابوالفضل خدایی

گروه بین‌الملل

دستیابی به این توافق مورد تمجید قرار داد. رئیس‌جمهور آمریکا همچنین مدعی شد که پس از تکمیل روند خلع سلاح، نیروهای رژیم صهیونیستی از غزه عقب‌نشینی خواهند کرد و مسئولیت تأمین امنیت این منطقه به «نیروی بین‌المللی برقراری ثبات» و یک نیروی پلیس فلسطینی جدید واگذار خواهد شد. تا این لحظه مقام‌های اسرائیلی واکنشی به این موضوع نشان نداده‌اند و به این پرسش دامن زده‌اند که آیا در نهایت به این توافق تن خواهند داد یا نه؟

مراحل خلع سلاح

خلع سلاح حماس در غزه، به‌عنوان یک فرآیند مرحله‌ای و تحت نظارت، در چارچوب یک طرح چندمرحله‌ای صلح طراحی شده است.

مرحله اول: توقف درگیری و مهار وضعیت: درگیری‌ها متوقف می‌شود، نیروهای اسرائیلی به مناطق از پیش تعیین‌شده موسوم به «خط زرد» عقب‌نشینی می‌کنند و تبادل گروگان‌ها و زندانیان انجام می‌شود. در این مرحله عملیات تهاجمی متوقف شده و همزمان گذرگاه‌های بشردوستانه باز می‌شوند.

مرحله دوم: برچیدن تسلیحات سنگین و زیرساخت‌های نظامی: تمام زیرساخت‌های نظامی و تهاجمی متعلق به گروه‌های غیردولتی، ازجمله شبکه توتل‌های زیرزمینی، کارخانه‌های تولید موشک و مراکز ساخت تسلیحات باید به‌صورت سیستماتیک منهدم شوند. تسلیحات سنگین و متوسط شامل موشک‌ها،

ادامه در صفحه ۳

ائتلاف سرخ

تلاش ریاض برای کنترل دریای سرخ

گروه بین‌الملل: تشکیل ائتلاف دریایی به رهبری عربستان سعودی

در دریای سرخ، نشانه‌های از تغییر مهم در سیاست امنیتی ریاض است؛ کشوری که سال‌ها برای تضمین امنیت مسیرهای حیاتی انرژی و تجارت دریایی به حمایت قدرت‌های خارجی، به‌ویژه آمریکا، تکیه داشت اکنون در تلاش است، نقش فعال‌تر و مستقلی در معماری امنیت منطقه‌ای ایفا کند. این اقدام در شرایطی صورت می‌گیرد که تهدیدهای دریایی حوثی‌های یمن، مسیرهای حیاتی کشتیرانی در دریای سرخ و باب‌المندب را با چالش جدی مواجه کرده است. عربستان سعودی در حال حرکت به سمت تشکیل یک ائتلاف چندملیتی دریایی برای حفاظت از کشتیرانی در دریای سرخ و مقابله با تهدیدهای ناشی از حملات حوثی‌هاست؛ اقدامی که به باور برخی منابع یمنی همزمان با آمادگی ریاض برای یک عملیات نظامی گسترده علیه این گروه از مسیر دریا و احتمالاً زمین انجام می‌شود.

گزارش‌ها حاکی است، نیروهای سعودی در حال تغییر آرایش نظامی خود در شرق یمن هستند؛ اقدامی که برخی آن را مقدمه‌ای برای تحرکات زمینی احتمالی ارزیابی کرده‌اند. همزمان ریاض تلاش می‌کند یک چارچوب دریایی مشترک با حضور کشورهای منطقه و شرکای بین‌المللی ایجاد کند تا بتواند، امنیت مسیرهای انتقال انرژی و تجارت را تضمین کند. وزارت دفاع عربستان اعلام

کرده که ۱۴ کشور از جمله ترکیه، پاکستان، مصر، سودان و جیبوتی با صدور بیانیه‌ای مشترک از تشکیل یک ائتلاف دفاع دریایی حمایت کرده‌اند. ریاض همچنین از آمریکا و شماری از کشورهای اروپایی مانند بریتانیا، فرانسه، آلمان و ایتالیا خواسته است در این طرح مشارکت کنند. اهمیت این اقدام زمانی بیشتر مشخص می‌شود که نقش دریای سرخ در اقتصاد عربستان و بازار جهانی انرژی در نظر گرفته شود. این منطقه یکی از مهم‌ترین مسیرهای عبور نفت و کالا در جهان است و هرگونه ناامنی در تنگه باب‌المندب و خلیج عدن می‌تواند، پیامدهای گسترده‌ای برای تجارت بین‌المللی داشته باشد. برای عربستان مسئله تنها حفاظت از کشتی‌ها نیست؛ بلکه امنیت زیرساخت‌های اقتصادی این کشور نیز مطرح است. پروژه‌های بزرگی مانند نئوم و طرح‌های گردشگری ساحلی دریای سرخ در چارچوب برنامه «چشم‌انداز ۲۰۳۰» به ثبات امنیتی این منطقه وابسته هستند. همچنین بخش قابل‌توجهی از صادرات نفت عربستان اکنون از مسیرهای مرتبط با دریای سرخ انجام می‌شود و این مسیرها اهمیت راهبردی بیشتری پیدا کرده‌اند. در مرکز این تحولات، تقابل میان عربستان و حوثی‌های یمن قرار دارد. حوثی‌ها که کنترل صنعا و بخش بزرگی از سواحل دریای سرخ یمن را در اختیار دارند، در ماه‌های اخیر با استفاده از موشک‌های ضدکشتی و پهپادها، فشار خود را بر خطوط

محدود کند. علاوه بر این تجربه سال‌های گذشته در جنگ یمن نشان داده که برتری نظامی لزوماً به‌معنای دستیابی سریع به اهداف سیاسی نیست. با وجود این چالش‌ها، تشکیل ائتلاف دریایی عربستان را می‌توان، نشانه‌ای از تلاش ریاض برای کاهش وابستگی امنیتی به قدرت‌های خارجی و افزایش نقش خود در معادلات منطقه‌ای دانست. عربستان تلاش دارد، خود را نه فقط به‌عنوان یک بازیگر اقتصادی بلکه به‌عنوان یکی از ضامنان اصلی امنیت دریایی در غرب آسیا معرفی کند. آینده این طرح به میزان توانایی عربستان در ایجاد هماهنگی میان اعضا و مدیریت رقابت‌های منطقه‌ای بستگی دارد. اگر ریاض بتواند این ائتلاف را به یک ساختار عملیاتی مؤثر تبدیل کند، دریای سرخ ممکن است وارد مرحله‌ای تازه شود؛ مرحله‌ای که در آن قدرت‌های منطقه‌ای، نقش مستقیم‌تری در حفاظت از یکی از مهم‌ترین گذرگاه‌های دریایی جهان ایفا خواهند کرد.

دیپلماسی

محاصره زمینی ایران!

طرح فریب برای اقدام بعدی؟

روزنامه انگلیسی تلگراف به نقل از منابع آگاه مدعی شد، دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا که راهبر خود را در بازگشایی تنگه هرمز ناکارآمد می‌بیند، در حال بررسی گزینه‌های دیگر برای بازگرداندن ایران به میز مذاکره از طریق اعمال فشار بر آن است و یکی از این گزینه‌ها، محاصره زمینی است که برخی آن را غیرممکن و برخی فریبی برای آزمودن موضع ایران توصیف کرده‌اند. روزنامه انگلیسی تلگراف به نقل از این منابع مدعی شد: این پیشنهاد یکی از چندین گزینه‌ای است که دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا و بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل پس از آن که یک کارزار نظامی طولانی به گفته این منابع، رئیس‌جمهور آمریکا و نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی سه‌شنبه گذشته در دیداری در دفتر بیضی کاخ سفید، درباره افزایش فشار اقتصادی بر ایران «از طریق ابزارهای نظامی و غیرنظامی» گفت‌وگو کردند. تلگراف در توضیح این ادعا نوشت: این طرح احتمالاً مستلزم آن است که آمریکا و اسرائیل از همسایگان و شرکای منطقه‌ای ایران بخواهند که گذرگاه‌های مرزی را محدود یا تعطیل و جریان صادرات و واردات را محدود کنند. تلگراف در ادامه این گزارش نوشت: یک محاصره زمینی می‌تواند، گذرگاه‌های مرزی کلیدی مانند اینچه‌برون و سرخس که ایران را به ترکمنستان متصل می‌کنند، هدف قرار دهد. ایران با عراق، ترکیه، پاکستان، افغانستان، ترکمنستان، ارمنستان و جمهوری آذربایجان مرز مشترک دارد؛ به این معنی که مقامات آمریکا و رژیم صهیونیستی باید این کشورها که بسیاری از آنها متحدشان نیستند را به همکاری ترغیب کنند. واشنگتن ممکن است، پاکستان و عراق که متحدان نزدیک آن در منطقه محسوب نمی‌شوند را به‌عنوان حلقه‌های ضعیف ببیند. اگر هر یک از ۷ کشور هم‌مرز با ایران برای همکاری موافقت کنند با پیامدهای اقتصادی خاص خود و تهدید حملات تلافی‌جویانه ایران روبه‌رو خواهند شد. با این حال تلگراف نوشت: این احتمال نیز وجود دارد که اسرائیل و آمریکا این طرح را به‌عنوان یک فریب مطرح کرده‌اند تا توجه تهران را از گام واقعی بعدی خود منحرف کنند.

جامعه فلسطینی دارد، تنها با دستورات نظامی یا اداری امکان‌پذیر نیست.

آیا حماس واقعا خلع سلاح خواهد شد؟

اجرائی شدن این طرح به غلبه بر موانع ساختاری مهمی بستگی دارد. گروه‌های مسلح غیردولتی به‌ندرت بدون دریافت تضمین‌های کامل درباره جلوگیری از حملات هدفمند یا اشغال دوباره، داوطلبانه خلع‌سلاح می‌شوند. حماس پذیرفته است که اداره مدنی غزه را به تکتورکات‌ها واگذار کند اما تأکید دارد که خلع‌سلاح کامل تنها در صورت وجود مسیر روشن به سوی تشکیل کشور مستقل فلسطین و خروج کامل ارتش اسرائیل امکان‌پذیر است. اگرچه تسلیحات سنگین و تونل‌های آشکار قابل نابودی هستند اما تأیید نابودی کامل سلاح‌های سبک و هسته‌های مخفی در محیط‌های شهری مترام عملاً بسیار دشوار است. از همین‌رو خلع‌سلاح کامل فیزیکی حماس در کوتاه‌مدت بعید است.

نقش قطر، ترکیه و مصر

به‌نظر می‌رسد کشورهای مصر، قطر و ترکیه در دستیابی به صلح غزه نقش اساسی ایفا کرده‌اند و ترامپ از تلاش‌های آنها تشکر کرده است. مصر به‌عنوان میانجی اصلی منطقه‌ای و کشوری دارای مرز مستقیم با غزه، مدیریت گذرگاه رفح را برعهده دارد، تلاش‌ها برای تأمین امنیت کریدور فیلالفنا و جلوگیری از قاچاق را هدایت می‌کند و در کنار اردن به آموزش نیروهای پلیس غیرنظامی فلسطینی کمک خواهد کرد. قطر به‌عنوان پل ارتباطی اصلی با رهبری سیاسی حماس عمل می‌کند. این کشور مذاکرات مربوط به گروگان‌ها را تسهیل کرده و سازوکارهای تأمین مالی کمک‌های بشردوستانه، پرداخت حقوق کارکنان مدنی و برنامه‌های احیای اولیه را فراهم می‌کند. ترکیه نیز حمایت دیپلماتیک از تشکیل دولت فلسطینی را هماهنگ می‌کند و تخصص فنی خود را در حوزه زیرساخت‌های غیرنظامی و بازسازی شهری ارائه می‌دهد؛ هرچند مشارکت مستقیم آن در نیروهای امنیتی با مخالفت دیپلماتیک اسرائیل مواجه است.

مالی بین‌المللی نظارت کند.

نهاد اجرایی- کمیته ملی اداره غزه (NCAG): یک نهاد موقت انتقالی متشکل از تکتورکات‌های مستقل و غیرسیاسی فلسطینی، رهبران شهری و مدیران مدنی خواهد بود. علی عبدالحمید شعث، از شخصیت‌های سازمان آزادیبخش فلسطین، ریاست کمیته اداره ملی نوار غزه را برعهده دارد. برنامه بلندمدت پیش‌بینی می‌کند که کنترل اداری در نهایت به یک تشکیلات خودگردان فلسطینی منتقل شود.

جدول زمانی بازسازی غزه

بازسازی غزه به دو مرحله عملیاتی مجزا تقسیم شده است: مرحله احیای اولیه (در حال اجرا): تمرکز این مرحله بر اقدامات فوری اضطراری است؛ از جمله پاک‌سازی مهمات منفجر نشده، جمع‌آوری آوار، بازگشایی جاده‌های اصلی، بازسازی تأسیسات آب و فاضلاب است. بازسازی جامع (مرتبط با مرحله دوم): بازسازی گسترده شامل ساخت مسکن، بنادر، مناطق ویژه اقتصادی صنعتی و شبکه برق به تثبیت امنیتی وابسته خواهد بود. کمک‌کنندگان بزرگ و صندوق‌های توسعه بین‌المللی اعلام کرده‌اند که پیش از آزادسازی بسته‌های چند میلیارد دلاری بازسازی، نیازمند تأیید خلع‌سلاح و شکل‌گیری یک ساختار حکمرانی تکتورکاتیک هستند.

حذف سیاسی و نظامی حماس؟

چارچوب صلح، خلع‌سلاح را به‌عنوان ترکیبی از مهار نظامی و سیاسی در نظر می‌گیرد و تمرکز بر نابودی توانمندی‌های نظامی است؛ از بین بردن ساختار سازمانی گردان‌های عزالدین قسام، نابودی زرادخانه‌های تسلیحات سنگین و خنثی‌سازی واحدهای تولید تسلیحات. این چارچوب به‌طور رسمی حضور حماس در پست‌های حکومتی یا وزارتخانه‌های مدنی را ممنوع می‌کند. درحالی که ساختارهای نظامی را می‌توان از طریق عملیات فیزیکی نابود کرد، حذف کامل سیاسی یک جنبش اسلام‌گرا که ریشه‌های تاریخی در

ادامه تیتیر یک

خروج اسرائیل از غزه

وضعیت خروج اسرائیل از غزه

خروج نظامی اسرائیل از غزه به صورت مرحله‌ای و مشروط طراحی شده است:

عقب‌نشینی اولیه (اجرا شده): در مرحله اول، ارتش اسرائیل (IDF) از مناطق مترام شهری عقب‌نشینی کرده و به خطوط حائل پیرامونی تعیین‌شده، منتقل شده است.

خروج کامل (مشروط): خروج کامل نیروهای اسرائیلی مستقیماً به اجرای موفق مرحله دوم، یعنی خلع‌سلاح قابل تأیید، وابسته است. رهبران اسرائیل تأکید دارند که خروج کامل نیروها تا زمانی که مراحل خلع‌سلاح به‌صورت مستقل تأیید نشده و نیروهای امنیتی بین‌المللی کنترل گذرگاه‌های مرزی را برعهده نگره‌نهند، انجام نخواهد شد. پیشرفت روند صلح به دلیل اختلاف بر سر ترتیب اقدامات، متوقف شده است. اسرائیل خروج کامل خود را مشروط به خلع‌سلاح تأییدشده می‌کند، درحالی که حماس بدون تضمین خروج کامل اسرائیل و دریافت تضمین‌های سیاسی گسترده‌تر با خلع‌سلاح کامل مخالفت می‌کند.

ساختار حکمرانی پساچنگ

ساختار اداره غزه براساس یک مدل دوسطحی از قیومت بین‌المللی طراحی شده که هدف آن جدا کردن مدیریت روزمره از رقابت‌های سیاسی گروه‌هاست:

نهاد نظارتی - هیأت صلح: این نهاد به ریاست رئیس‌جمهور آمریکا تشکیل می‌شود و شامل رهبران بین‌المللی و طرف‌های منطقه‌ای خواهد بود. یک نماینده عالی مانند نیکلای ملادونوف، فرستاده پیشین سازمان ملل در غزه مستقر می‌شود تا بر راهبردهای کلان، ادغام امنیتی و تأمین

آگهی قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی حوزه ثبتی نوشهر

نظر به دستور مواد ۳۱ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰، املاک متقاضیانی که در هیات موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی نوشهر مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلا معارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد.

املاک متقاضی واقع در قریه تاج الدین کلا پلاک ۴ اصلی بخش ۴ قشلاقی کلاسه ۱۴۰۵/۱۵۴۰
رای شماره ۱۹۴۳۶/۰۰۷۰۳۱۰۵۶۰۲۸۱ فرعی آقای / خانم جواد کاری فرزند محمد نسبت به ششدانگ یک قطعه زمین محصور (کاربری زراعی) به مساحت ۴۴۰.۲۲ متر مربع خریداری بدون واسطه /با واسطه از فرزانه کشتکار کلانی

لذا به موجب ماده ۳قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی وماده ۱۳ آئین نامه مربوطه این آگهی در دونوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی اکثرالانتشار در شهرمنتشر ودر روستا علاوه برانتشار آگهی ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی ودر روستاها از تاریخ الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم ورسید اخذ نمایند. معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه محلی نماید وگواهی تقدیم درخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است ودر صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید وصدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست.بدیهی است برابر ماده ۱۳ آئین نامه مذکور در مورد قسمتی از املاکی که قبلا اظهارنامه ثبتی پذیرفته نشده، واحد ثبتی با رای هیات پس ازتنظیم اظهار نامه حاوی تحدید حدود مراتب رادر اولین آگهی نوبتی وتحدید حدود بصورت همزمان به اطلاع عموم می رساند ونسبت به املاک در جریان ثبت وفاقد سابقه تحدید حدود، واحد ثبتی آگهی تحدید حدود را به صورت اختصاصی منتشر می نماید.

شناسه آگهی: ۲۲۴۰۷۶۳

تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۵/۱۰
تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۵/۲۴
علی اکبر مقدسی فر – رئیس اداره ثبت اسناد و املاک نوشهر

آگهی قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی حوزه ثبتی نوشهر

نظر به دستور مواد ۳۱ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰، املاک متقاضیانی که در هیات موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی نوشهر مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلا معارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد.

املاک متقاضی واقع در قریه تاج الدین کلا پلاک ۴ اصلی بخش ۴ قشلاقی کلاسه ۱۴۰۵/۱۵۴۱
رای شماره ۱۹۴۳۶/۰۰۷۰۳۱۰۵۶۰۲۸۶ فرعی آقای / خانم جواد کاری فرزند محمد نسبت به ششدانگ یک قطعه زمین محصور (کاربری زراعی) به مساحت ۵۴۹.۰۴ متر مربع خریداری بدون واسطه /با واسطه از فرزانه کشتکار کلانی

لذا به موجب ماده ۳قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی وماده ۱۳ آئین نامه مربوطه این آگهی در دونوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی اکثرالانتشار در شهرمنتشر ودر روستا علاوه برانتشار آگهی ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی ودر روستاها از تاریخ الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم ورسید اخذ نمایند. معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید وگواهی تقدیم درخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است ودر صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید وصدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست.بدیهی است برابر ماده ۱۳ آئین نامه مذکور در مورد قسمتی از املاکی که قبلا اظهارنامه ثبتی پذیرفته نشده، واحد ثبتی با رای هیات پس ازتنظیم اظهار نامه حاوی تحدید حدود مراتب رادر اولین آگهی نوبتی وتحدید حدود بصورت همزمان به اطلاع عموم می رساند ونسبت به املاک در جریان ثبت وفاقد سابقه تحدید حدود، واحد ثبتی آگهی تحدید حدود را به صورت اختصاصی منتشر می نماید.

شناسه آگهی: ۲۲۴۰۷۵۱

تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۵/۱۰
تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۵/۲۴
علی اکبر مقدسی فر – رئیس اداره ثبت اسناد و املاک نوشهر

ویترین

نوشتن دوباره زندگی

نگاهی به رمان **نامه‌نگار** اثر ویرجینیا اوانز

محمد ثامن

پژوهش‌گر جامعه‌شناسی

«گاهی زندگی، آن چیزی نیست که برایش برنامه‌ریزی کرده‌ایم؛ آن چیزی است که سال‌ها بعد، جرأت می‌کنیم درباره‌اش حرف بزنیم».

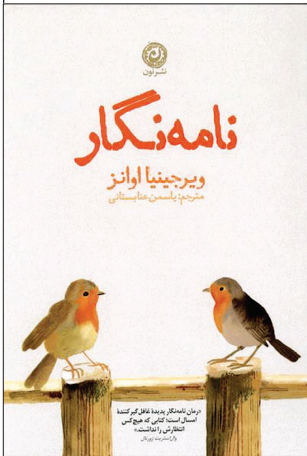
بعضی کتاب‌ها با حادته آغاز نمی‌شوند؛ با سکوت آغاز می‌شوند. نه انفجاری در کار است، نه تعلیقی نفس‌گیر و نه رویدادی که از همان صفحه نخست خواننده را به‌دنبال خود بکشانند. همه چیز آرام است؛ آن‌قدر آرام که ممکن است در نگاه اول تصور کنیم، اتفاق مهمی قرار نیست رخ دهد. اما زندگی همیشه با صداهای بلند تغییر نمی‌کند. گاهی کافی است نامه‌ای نوشته شود؛ نامه‌ای که شاید سال‌ها دیر رسیده باشد، اما هنوز بتواند چیزی را درون انسان جابه‌جا کند. رمان «نامه‌نگار» نوشته ویرجینیا اوانز از همین جنس است؛ کتابی که نه درباره حادته بلکه درباره فرصت‌های از دست‌رفته، سکوت‌های طولانی و شجاعت دیر هنگام برای گفتن حرف‌هایی است که سال‌ها در دل مانده‌اند. در روزگاری که بیشتر ارتباط‌های ما در چند ثانیه و با چند واژه کوتاه شکل می‌گیرد، این رمان ارزش فراموش‌شده نامه را دوباره به یادمان می‌آورد. نامه، در این‌جا فقط وسیله‌ای برای انتقال خبر نیست؛ فرصتی است برای مکث، برای صادق بودن و برای گفت‌وگو با خود. آدم‌های این داستان، بیش از آن‌که برای دیگری بنویسند در حال بازخوانی زندگی خود هستند. ویرجینیا اوانز با نثری آرام، دقیق و عاری از احساسات‌گرایی اغراق‌آمیز نشان می‌دهد، سال‌های زندگی چگونه گاهی بی‌آن‌که متوجه شویم، روی هم انباشته می‌شوند و ما را به نقطه‌ای می‌رسانند که ناچاریم دوباره به گذشته نگاه کنیم؛ نه برای حسرت خوردن، بلکه برای فهمیدن.

قدرت رمان، در همین پرهیز از بزرگ‌نمایی است. نویسنده از اتفاقات‌های معمولی می‌نویسد؛ از رابطه‌های خانوادگی، دوستی‌ها، دل‌خوری‌های کوچک و خاطره‌هایی که هرگز کاملاً فراموش نشده‌اند اما همین جزئیات ساده، کم‌کم تصویری بزرگ‌تر می‌سازند؛ تصویری از انسانی که تمام عمر، در حال ساختن و ویران کردن خود بوده است. آن‌چه «نامه‌نگار» را متمایز می‌کند، نگاه مهریانش به انسان است. در این کتاب، هیچ‌کس کاملاً مقصر نیست و هیچ‌کس کاملاً بی‌گناه. آدم‌ها اشتباه می‌کنند، سکوت می‌کنند، دیر می‌فهمند و گاهی فرصت‌ها را از دست می‌دهند. اما نویسنده، به‌جای داوری، تلاش می‌کند آن‌ها را بفهمد. شاید همین ویژگی است که باعث می‌شود خواننده، بیش از آن‌که شخصیت‌ها را قضاوت کند، خود را در آینه آن‌ها ببیند. در ماه‌هایی که جامعه ما نیز تجربه روزهای پراشتهاپ و نااطمینانی را از سر گذرانده، بسیاری از ما بیش از گذشته به ارزش رابطه‌ها فکر کرده‌ایم. بحران‌ها، خواه جنگ باشند یا هر شکل دیگری از بی‌ثباتی، یک حقیقت را یادآوری می‌کنند؛ این‌که هیچ گفت‌وگویی را نباید بی‌دلیل به فردا موکول کرد. «نامه‌نگار» از همین منظر، فقط رمانی درباره گذشته نیست؛ درباره اکنون ما نیز هست. درباره تلفن‌هایی که نگرفتیم، نامه‌هایی که ننوشتیم و حرف‌هایی که تصور می‌کردیم همیشه برای گفتن‌شان وقت خواهیم داشت. از نظر ادبی نیز، اوانز به‌خوبی می‌داند چگونه احساس را از دل روایت بیرون بکشد، نه از دل شعار. او خواننده را وادار به گریه نمی‌کند؛ فقط موقعیتی می‌آفریند که انسان، ناگهان با بخشی فراموش‌شده از زندگی خودش روبه‌رو می‌شود. همین صداقت، رمان را تأثیرگذار می‌کند. شاید مهم‌ترین دستاورد این کتاب، یادآوری حقیقتی ساده باشد؛ این‌که ترمیم، همیشه از اتفاق‌های بزرگ آغاز نمی‌شود. گاهی از یک نامه شروع می‌شود. از چند جمله صادقانه. از پذیرفتن این‌که گذشته را نمی‌توان تغییر داد، اما می‌توان نسبت امروزمان را با آن عوض کرد. در نهایت، «نامه‌نگار» بیش از آن‌که درباره نوشتن نامه باشد، درباره نوشتن دوباره زندگی است. ویرجینیا اوانز به ما یادآوری می‌کند انسان، تا زمانی که توان گفت‌وگو، بخشیدن و روایت کردن را از دست نداده هنوز امکان

آغازی دیگر را دارد. شاید همه نامه‌ها به مقصد نرسند، اما بعضی از آن‌ها درست در همان لحظه‌ای که نوشته می‌شوند، مقصد واقعی خود را پیدا کرده‌اند؛ در دل نویسنده‌شان.

نامه‌نگار

ویرجینیا اوانز
ترجمه یاسمن عباسستانی
نشر نون
۲۹۶ صفحه
۵۹۹۰۰۰ تومان

ترکیب سرگرمی و تفکر

کیگو هیگاشینو نویسنده پرکار ژاپنی که از تبلیغات گریزان بود، در ۶۸ سالگی درگذشت

کیگو هیگاشینو، نویسنده، پرکار ژاپنی که عمدتاً به‌خاطر رمان‌های معمایی‌اش شناخته می‌شود، هفته گذشته در ۶۸ سالگی درگذشت. این خبر دوشنبه ۳ آگوست از طریق حساب رسمی او در شبکه اجتماعی ایکس اعلام شد. نام هیگاشینو برای سال‌ها در لیست بهترین نویسندگان آثار تعلیقی - معمایی ادبیات ژاپن قرار داشت. این نویسنده جوایز ادبی زیادی برای آثارش دریافت کرده و تقریباً ۲۰ کتاب او به فیلم و سریال تلویزیونی تبدیل شده‌اند.

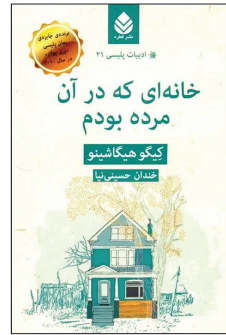
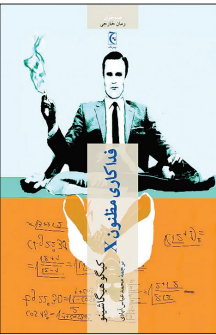
«ژاپن تایمز» نوشت: «مراسم تشییع و خاک‌سپاری این نویسنده به‌صورت خصوصی برگزار شد و یک روز پس از اعلام خبر درگذشت هیگاشینو، شماری از کتاب‌فروشی‌های سراسر ژاپن با نمایش ویت‌رین‌ها و بخش‌های ویژه، به این نویسنده ادای احترام کردند. گفته می‌شود، هیگاشینو از تبلیغات اجتناب می‌کرد؛ زیرا ترجیح می‌داد مردم او را در خیابان شناسند. هیگاشینو در طول زندگی خود ۱۰۶ کتاب نوشت و بیشتر با رمان «فداکاری مظنون ایکس» (The Devotion of Suspect X) در میان خوانندگان انگلیسی‌زبان شناخته می‌شود. این نویسنده در سال ۲۰۰۶ برای همین اثر، موفق به دریافت جایزه معتبر «نانوکی» شد و «جایزه هونکاکو برای رمان معمایی» را نیز دریافت کرد که

البته این دو جایزه فقط نمونه‌هایی از جوایز و نامزدی‌های پرشماری است که هیگاشینو در طول زندگی حرفه‌ای خود به‌دست آورد. وقتی نام ادبیات جنایی به میان می‌آید، ذهن بسیاری از خوانندگان به سمت نویسندگانی چون آگاتا کریستی، آرتور کان دویل یا ریچارد چنرل می‌رود. اما در دهه‌های اخیر، کیگو هیگاشینو توانسته است با سبک خاص و روایت متفاوت خود نتها در ژاپن بلکه در سراسر جهان، جایگاه ویژه‌ای پیدا کند. سال ۱۹۸۵

اولین رمانش را منتشر کرد و همان اثر نخست، جایزه نویسندگان معمایی ژاپن را برایش به ارمغان آورد و نقطه آغازی شد بر یک مسیر درخشان. هیگاشینو یکی از محبوب‌ترین نویسندگان در آسیا و بنا به گزارش‌ها، محبوب‌ترین رمان‌نویس در چین است. پس از انتشار خبر درگذشت او کاربران شبکه‌های اجتماعی چین هم‌چنین رسانه‌های دولتی این کشور، با انتشار پیام‌هایی از او یاد کردند و مهارتش در داستان‌پردازی و شخصیت‌پردازی را تحسین کردند. طرفداران و همکاران او نیز در شبکه‌های اجتماعی، پیام‌های تسلیت بسیاری منتشر کردند. حقوق ترجمه کتاب‌های هیگاشینو چون «مظنون ناشناس» به کشورهای همچون چین، تایلند، فرانسه، روسیه و اسپانیا فروخته شد و قرار است، رمان جدیدش با عنوان «خاطره جادوان» ماه آینده منتشر شود.

مهندس برقی که نویسنده شد

کیگو هیگاشینو، ۴ فوریه ۱۹۵۸ در بخش ایکونوکو شهر اوزاکا (استان اوزاکا) به دنیا آمد. حروف لوگوگرافی که نام‌خانوادگی او را تشکیل می‌دهند، ابتدا به عنوان «تونو» تلفظ می‌شد؛ اما پدر کیگو آن را به هیگاشینو تغییر داد. دوران کودکی هیگاشینو که در یک منطقه کارگری سپری

گزارش: سینیما ایران

آزادی پس از ۱۹ سال!

رفع توقیف از فیلم «صدسال به این سال‌ها» به کارگردانی سامان مقدم

بعضی از آثار سینمایی، پیش از آن‌که حاصل هنر سینماگران خود باشند، آینه تمام‌نمای پرونده‌های پیچ‌خوم سانسور و مصلحت‌اندیشی‌های فرهنگی یک عصر می‌شوند. فیلم سینمایی «صد سال به این سال‌ها» ساخته سامان مقدم دقیقاً در همین نقطه ایستاده است؛ اثری که ۱۹ سال تمام زیر سایه سنگین توقیف و تصمیم‌گیری‌های پشت پرده باقی ماند تا در نهایت از ساعات ۶ عصر پنج‌شنبه ۸ مرداد ۱۴۰۵ بدون آن‌که هرگز رنگ اکران بر پرده ترقوای سینماها را ببیند به‌صورت اختصاصی در بخش سینما آنلاین پلتفرم فیلم‌نت به نمایش درآمد. فیلمی که در سال ۱۳۸۶ و با روایتی حماسی - دراماتیک از سه دهه حیات اجتماعی و سیاسی ایران تولید شد، دهها در راهروهای وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی دست‌به‌دست گشت، ۸ بار اصلاحیه خورد و حاشیه‌های پرشماری را تجربه کرد. «صد سال به این سال‌ها» تنها داستان یک زن به‌نام «ایران» نیست؛ بلکه قصه‌ای از تغییر یک نسل و مصائب سینمایی است که همواره در پیچ‌خوم‌های سانسور گیر کرده است.

سه‌گانه یک حیات: وقتی اسم دردرس‌سازی می‌شود

داستان ۱۰۶ دقیقه‌ای فیلم، به نویسندگی و کارگردانی سامان مقدم و تهیه‌کنندگی مرتضی شایسته روایتگر زندگی زنی به‌نام ایران (بیا بازی فاطمه معتمدآریا) در سه مقطع حساس و سرنوشت‌ساز از تاریخ معاصر ایران است: سال‌های پیش از انقلاب (۱۳۵۵ تا ۱۳۵۷)، سال پایانی جنگ ایران و عراق (۱۳۶۷) و پایان دوران اصلاحات (۱۳۸۴). در بخش اول، قصه از سال ۱۳۵۵ در بندر انزلی آغاز می‌شود. ایران و همسرش رفیع، زندگی خوش و آرامی در کنار پسر کوچک‌شان، آرش، دارند. اما با نزدیک شدن به سال ۱۳۵۷ و التهابات انقلاب، بحران‌ها کلید می‌خورند. کارگر چاپخانه

شد، به‌دلیل طبقه پایین‌ی که خانواده او به آن تعلق داشت، چالش‌برانگیز بود. او در مدرسه ابتدایی کوچی، دبیرستان هیگاشی ایکونو و دبیرستان هانان تحصیل کرد و در دوران دبیرستان بود که شروع به خواندن داستان‌های معمایی کرد. هیگاشینو در دانشگاه اوزاکا در رشته مهندسی برق تحصیل کرد و در آن‌جا کاپیتان باشگاه تیراندازی با کمان شد. او با مدرک لیسانس مهندسی فارغ‌التحصیل شد. هیگاشینو در دوران دبیرستان و دانشگاه شروع به نوشتن کرد و دست‌نوشته‌های خود را به دوستانش نشان می‌داد. در سال ۱۹۸۱ به‌عنوان مهندس در شرکت Nippon Denso (در حال حاضر Denso) شروع به کار کرد و با یک معلم دبیرستان ازدواج کرد. شب‌ها و آخر هفته‌ها زمان‌هایی بود که او در آن‌ها می‌نوشت. در سال ۱۹۸۳، رمان‌های معمایی منتشرنشده خود را برای بررسی جایزه سالانه ادوگاوا رامپو ارسال کرد و سال ۱۹۸۵، در ۲۷ سالگی، جایزه بهترین رمان معمایی منتشرنشده را برای کتابش دریافت کرد. سال ۱۹۸۶، از Denso استعفا داد تا به‌عنوان یک نویسنده تمام‌وقت در توکیو کار کند. این نویسنده در سال ۲۰۰۹، به‌عنوان رئیس انجمن نویسندگان رازآلود ژاپن انتخاب شد و تا سال ۲۰۱۳ در این سمت قرار داشت. از سال ۲۰۰۲ تا ۲۰۰۷ در کمیته‌های مختلف MMJ فعالیت کرد و نقش مشابهی را برای جایزه ادوگاوا رامپو از سال ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۳ ایفا کرد.

پس از زلزله بزرگ شرق ژاپن در سال ۲۰۱۱، هیگاشینو حق امتیاز ۱۰۰ هزار نسخه از چاپ مجدد «بال‌های کیرین» را به تلاش‌های امدادی در مناطق آسیب‌دیده اهدا کرد. هیگاشینو در یکی از معدود گفت‌وگوهایش با «وال استریت ژورنال» در سال ۲۰۱۱ گفته بود: «بعضی نویسندگان

کوچک رفیع، در یک حادثه می‌میرد و رفیع در جریانات انقلاب و پس از حمله به کافه‌ای که سالگرد ازدواج‌شان را در آن جشن گرفته بودند، ناپدید می‌شود؛ جسد او مدتی بعد پیدا می‌شود و ایران را مجبور به ترک بندر انزلی و مهاجرت به تهران می‌کند. مقطع دوم در سال ۱۳۶۷ رقم می‌خورد؛ سال پایان جنگ و اوج حملات موشکی صدام به تهران. ایران حالا با خیاطی و دوختن لباس عروس روزگار می‌گذراند. در این میان، پسرپچای به‌نام علی (با بازی علی شادمان) وارد زندگی او می‌شود. به ظاهر فرزند همان کارگر متوفی رفیع است، اما مشخص می‌شود رفیع پیش از انقلاب، مخفیانه با مادر او ازدواج کرده و حالا خودش را فرزند ناتنی ایران و برادر آرش معرفی می‌کند. در همان بحبوحه و زیر باران موشک‌ها، آرش به جبهه می‌رود و شهید می‌شود تا بار دیگر سوگ بر دوش ایران سنگینی کند.

در مقطع سوم، یعنی سال ۱۳۸۴، علی بزرگ شده (با بازی علی قربان‌زاده) و به یکی از فعالان دانشجویی تبدیل شده است. علی بازداشت می‌شود و ایران برای نجات او به سراغ فردی به‌نام امین (با بازی پرویز پرستویی) می‌رود؛ شخصیتی که پیش از انقلاب ناگهان ناپدید شده بود اما حالا به مقام

بلندپایه‌ای در حکومت دست یافته است. مواجهه ایران و امین افشاکری‌های تلخی به همراه دارد؛ امین معترف می‌شود که در شب سالگرد ازدواج ایران و رفیع، با ماشین رفیع دست به عملیات زده و شلیات را آتش زده بود، اما ساواک رفیع را دستگیر و به قتل رسانده است. علی آزاد می‌شود، با دختر مورد علاقه‌اش (نگار جواهریان) ازدواج می‌کند و به پیشنهاد ایران، برای ادامه تحصیل، راهی خارج از کشور می‌شود؛ و در پایان، ایران می‌ماند و تهایی و مرور خاطرات گذشته. بسیاری از رسانه‌ها و کارشناسان سینمایی، بر این باورند که دقیقاً همین نمادپردازی و نام‌گذاری شخصیت اصلی به‌نام ایران، در کنار مواجهه او با توفان‌های سیاسی سه دهه، دلیل اصلی نگران ساختن مسئولان وقت برای صدور پروانه اکران عمومی بوده است.

از جشنواره تا سیاه‌چاله

تولد «صد سال به این سال‌ها» از همان ابتدا، با بدشناسی و رفتارهای متناقض همراه بود. فیلم در سال ۱۳۸۶ ساخته شد و برای حضور در بیست‌وششمین دوره جشنواره فیلم فجر فرم پر کرد، اما هیأت انتخاب آن را در بخش مسابقه

گزارش: ورزش جهان

اسطوره شماره ۶ میلان

فرانکو بارزی

کاپیتان افسانه‌ای فوتبال ایتالیا و میلان درگذشت

امید ذاکرنیا	
گروه فرهنگ	
فرانکو بارزی، کاپیتان ابدی و اسطوره شماره ۶ میلان، یکی از بزرگ‌ترین مدافعان تاریخ فوتبال و نماد وفاداری در آث‌میلان، در	

۶۶سالگی از دنیا رفت؛ اما میراث او چیزی فراتر از جام‌ها و رکوردهاست. او بازیکنی بود که تعریف تازه‌ای از نقش مدافع میانی ارائه کرد؛ مردی که نه‌فقط با قدرت بدنی، بلکه با هوش، پیش‌بینی و درک عمیق از بازی، مسیر مسابقه را تغییر می‌داد. بارزی در ۲۰ فصل حضورش در پیراهن میلان، ۶ قهرمانی سری‌آ، سه جام باشگاه‌های اروپا و چندین افتخار دیگر را به‌دست آورد. او همچنین با تیم ملی ایتالیا در جام جهانی ۱۹۸۲ قهرمان جهان شد؛ هرچند سهم اصلی او در آن تورنمنت، سال‌ها بعد و در جام جهانی ۱۹۹۴ به‌نمایش درآمد؛ جایی‌که با وجود مصدومیت شدید، در فینال مقابل برزیل بازی کرد و یکی از بهترین نمایش‌های دوران فوتبالش را ارائه داد. اما داستان بارزی از زمین‌های بزرگ آغاز نشد؛ از مزرعه‌ای کوچک در نزدیکی برشا شروع شد. او در خانواده‌ای روستایی بزرگ شد؛ جایی که زندگی سخت و ساده بود. فرانکو و برادرانش در حیاط مزرعه با پای برهنه فوتبال بازی می‌کردند تا تنها کفش‌هایشان خراب نشود. توپ

برای آنها وسیله‌ای ارزشمند بود و بارزی حتی برای نگه داشتن همان توپ قدیمی، از پوست خشک‌شده خوک استفاده می‌کرد تا عمرش بیشتر شود. در خانه آنها تلویزیونی وجود نداشت و فوتبال را از رادیو دنبال می‌کردند.

همان گزارش‌های رادیویی از درخشش میلان و

اینتر در اروپا، رویای پسر جوانی را ساخت که

بعدها خودش به یکی از مهم‌ترین چهره‌های تاریخ میلان تبدیل شد.

مسیر رسیدن بارزی به فوتبال حرفه‌ای هم آسان نبود. حتی در ابتدا اینترمیلان، تیمی که برادر بزرگ‌ترش بیه در آن بازی می‌کرد، او را از نظر فیزیکی مناسب ندانست. میلان هم در نخستین تست و تردید داشت، اما حمایت مربیان محلی باعث شد باشگاه سرانجام به او فرصت بدهد. تصمیمی که بعدها مشخص شد یکی از مهم‌ترین انتخاب‌های تاریخ روسونری بوده است. بارزی در ۱۷ سالگی نخستین بازی خود را برای میلان انجام داد و خیلی‌زود جایگاهش را در ترکیب اصلی پیدا کرد. اما دوران حضور او در میلان تنها جشن قهرمانی نبود. او سخت‌ترین روزهای باشگاه را هم تجربه کرد؛ از سقوط به دسته دوم پس از رسوایی شرط‌بندی «توتوترو» تا بحران‌های ورزشی و مالی. با این‌حال، او هرگز باشگاه را ترک نکرد. برای بارزی، میلان فقط یک تیم فوتبال نبود؛ خانواده‌ای بود که در سال‌های دشوار کودکی و پس از، از دست دادن والدینش، به او پناه داده بود. همین ارتباط عاطفی بود که باعث شد پیشنهادهای دیگر را رد کند و بماند تا میلان را از روزهای تاریک به دوران طلایی برساند. در دهه‌های ۸۰ و ۹۰ بارزی ستون اصلی تیمی شد که بسیاری آن را یکی از بهترین تیم‌های تاریخ فوتبال می‌دانند. زیر نظر آریگو ساسکی، سیستم دفاعی میلان انقلابی در فوتبال ایجاد کرد. بارزی در این سیستم فقط یک مدافع نبود؛ او رهبر خط دفاع، آغازکننده حملات و مغز متفکر تیم بود. ورنر هرتسوک، کارگردان مشهور آلمانی، سال‌ها بعد درباره او گفت: «هرگز بازیکنی وجود نداشته که فضا را به این خوبی درک کند. او بازی را بهتر از هر بازیکنی از هر کشوری و هر دوره‌ای می‌دید». این توصیف شاید بهترین شرح برای سبک بازی بارزی باشد. هرتسوک در سینما به‌دنبال کشف چشم‌اندازهای ناشناخته بود و بارزی در فوتبال همین کار را با زمین مسابقه انجام می‌داد؛ او پیش از دیگران می‌دید که چه اتفاقی قرار است رخ دهد. اوج تراژیک و در عین‌حال باشکوه دوران ملی او در جام جهانی ۱۹۹۴ رقم خورد. پس از مصدومیت زانو، بسیاری تصور می‌کردند تورنمنت برای او تمام شده است، اما تنها ۲۴ روز بعد، در فینال برابر برزیل به میدان رفت. او در آن مسابقه رهبری مثال‌زدنی داشت، اما سرنوشت در ضربات پنالتی تلخ بود. بارزی که نخستین پنالتی ایتالیا را زد، توپ را به بیرون فرستاد و بعد از شکست تیمش مقابل میلیون‌ها بیننده اشک ریخت. آن اشک شاید انسانی‌ترین تصویر از مردی بود که تمام دوران فوتبالش را با صلابت و کنترل سپری کرده بود. کودکی که زمانی گریه را نشانه ضعف می‌دانست، در پایان مسیر اجازه داد احساساتش دیده شود. بارزی در سال ۱۹۹۷ از فوتبال خداحافظی کرد و میلان شماره ۶ او را برای همیشه بایگانی کرد. او هرگز توپ طلا را نبرد اما بسیاری معتقدند اگر قرار بود جایزه‌ای برای کامل‌ترین مدافع تاریخ فوتبال اهدا شود، نام فرانکو بارزی نخستین گزینه بود.

او فقط یک کاپیتان نبود؛ او نماد یک دوره، یک سبک فوتبال و نسلی بود که نشان داد دفاع کردن هم می‌تواند هنر باشد. شاید همان‌طور که گفته شده، زندگی او شایسته ساختن یک فیلم سینمایی باشد؛ فیلمی که شاید بهترین کارگردانش همان کسی باشد که سال‌ها پیش فوتبال او را فهمید: ورنر هرتسوک.

پیوند با فرهنگ و جامعه ژاپن

هیگاشینو صرفاً معما نمی‌نویسد، بلکه بستری اجتماعی برای داستان‌هایش فراهم می‌کند. فضای توکیو، زندگی روزمره مردم، محله‌ها و سنت‌های ژاپنی در آثار او به‌خوبی بازنمایی می‌شود. این زمینه فرهنگی باعث می‌شود، رمان‌ها علاوه بر جذابیت جنایی نوعی مستندسازی از جامعه ژاپن معاصر نیز باشند. برای نمونه در رمان Newcomer ماجرای جنایت در دل محله‌ای سنتی روایت می‌شود که روابط انسانی و اعتماد اجتماعی در آن نقش مهمی دارد. هیگاشینو با ظرافت، جامعه‌ای متراکم اما صمیمی را به تصویر می‌کشد؛ جامعه‌ای که تضاد سنت و مدرنیته در آن به چشم می‌خورد. این بازنمایی دقیق فرهنگ، باعث شده آثار او هم برای خوانندگان ژاپنی جذابیت داشته باشند و هم برای مخاطبان جهانی که می‌خوانند، ژاپن واقعی را در دل یک داستان جنایی ببینند.

تفاوت با نویسندگان غربی

درحالی که نویسندگانی مانند آگاتا کریستی یا دوروتی سی‌ریز بیشتر بر «پازل معما» تمرکز دارند و نویسندگانی مثل یو نسبو بر هیجان و خشونت، هیگاشینو توانسته میان این دو جهان پلی بسازد. او از یک سو دقت و ظرافت نویسندگان کلاسیک را دارد و از سوی دیگر، با طرح مسائل انسانی و اخلاقی، عمق بیشتری به داستان می‌بخشد. به همین دلیل است که برخی منتقدان، او را «وارث آگاتا کریستی» و هم‌زمان «آئینه جامعه ژاپن مدرن» می‌نامند. راز موفقیت کیگو هیگاشینو در ادبیات جنایی ژاپن را می‌توان در سه کلمه خلاصه کرد: «معما»، «انسانیت» و «جامعه». او داستان‌هایی می‌نویسد که در ظاهر، معمایی پیچیده دارند اما در لایه‌های زیرین، بازتابی از روابط انسانی و مسائل اخلاقی‌اند. خواننده در آثار او تنها به‌دنبال پیدا کردن قاتل نیست بلکه با پرسش‌های عمیق‌تری روبه‌رو می‌شود: وفاداری تا کجا قابل توجیه است؟ آیا شرایط اجتماعی می‌تواند، فردی عادی را به سمت جنایت سوق دهد؟ حقیقت مهتر است یا حفاظت از عزیزان؟ این پرسش‌هاست که باعث می‌شود، آثار هیگاشینو حتی پس از پایان مطالعه در ذهن خواننده باقی بمانند. او نمتتها یکی از مهم‌ترین نویسندگان جنایی ژاپن است، بلکه به الگویی جهانی برای تلفیق سرگرمی و تفکر تبدیل شده است. «معجزات مغازه نامیا»، «مرگ در توکیو»، «ارژة خاموش»، «فداکاری مظنون X»، «تازووارد» و «خانه‌ای که در آن مرده بودم» از جمله رمان‌های کیگو هیگاشینو هستند که به فارسی ترجمه شده‌اند.

پیچیده علمی، نقشی کلیدی در حل پرونده‌ها دارند. این ترکیب میان معمای کلاسیک و فضای مدرن یکی از عوامل جذابیت آثار او برای مخاطبان امروز است.

شخصیت‌پردازی خاکستری

در بسیاری از رمان‌های جنایی کلاسیک، شخصیت‌ها یا کاملاً مثبت‌اند یا کاملاً منفی. اما هیگاشینو شخصیت‌هایی می‌آفریند که در مرز میان خیر و شر حرکت می‌کنند. آن‌ها انگیزه‌هایی انسانی، دردهایی واقعی و تصمیم‌هایی پیچیده دارند. به عنوان مثال، شخصیت اصلی در «فداکاری مظنون X» فردی است باهوش و فداکار که برای محافظت از کسی که دوستش دارد، دست به کاری می‌زند که از نظر اخلاقی نادرست است. خواننده در پایان داستان با پرسشی دشوار مواجه می‌شود: آیا این شخصیت سزاوار محکومیت مطلق است یا همدلی؟ این ابهام اخلاقی یکی از دلایل اصلی تأثیرگذاری آثار هیگاشینو است. او نشان می‌دهد، جنایت تنها محصول یک «روح پلید» نیست بلکه اغلب از دل شرایط اجتماعی، فشارهای روانی و روابط انسانی سر برمی‌آورد.

که به‌نوعی فرآیند انقلاب را نقد می‌کند، ببینند».

با این حال، سازمان سینمایی وقت، شمشیر سانسور را تیزتر کرد. مرتضی شایسته، بعدها افشا کرد که اثر بیش از ۸ بار دست‌خوش اصلاحیه شد و زمان آن از ۱۲۰ دقیقه به ۸۰ دقیقه کاهش یافت. تلاشی از سوی مسئولان برای تبدیل یک اثر بلند به یک فیلم کوتاه، بدون آنکه حتی پس از قیچی خوردن ۴۰ دقیقه از فیلم، پروانه نمایش آن لغو نشود یا اجازه اکران پیدا کند. در دی‌ماه ۱۳۹۲ سینماتک جامعه صنفی تهیه‌کنندگان، نشستی اختصاصی برای نمایش این فیلم برگزار کرد. جواد طوسی، منتقد قدیمی سینما، در آن نشست تأکید کرد: «فیلم دچار سوءتفاهم شده است. سامان مقدم اسیر نوستالژی نمی‌شود و با نگاهی منطقی از مقاطع تاریخی عبور می‌کند. ارزیابی برخی رسانه‌ها غلط بوده است».

در همان نشست، مرتضی شایسته با خستگی از کپی کشیدن‌های متعدد برای مسئولان گفت و اعلام کرد بودجه ۵۲۰میلیون تومانی ساخته‌شدن فیلم در سال ۱۳۸۶ (که در زمان خود رقم هنگفتی بود)، در صورت بازتولید در دهه ۹۰ به بیش از سه میلیارد تومان می‌رسید. طی سال‌های توقیف، اهالی سینما بارها تلاش کردند این صخره یخ‌زده را ذوب کنند. تیرماه ۱۳۹۶ در جشن کانون کارگردانان، سامان مقدم خطاب به وزیر وقت ارشاد گفت: «۱۱ سال است فیلمم توقیف است اما متأسفانه حتی در لیست فیلم‌های توقیفی که مدیران اعلام می‌کنند هم نیست. شاید چون آنقدر مورد هجوم اتهام‌های ضداتقلاب و وطن‌فروش قرار گرفتم که سکوت کردم، اما این

نپذیرفت و به بخش مهمان فرستاد. این اقدام، اعتراض شدید مرتضی شایسته و سامان مقدم را در پی داشت. دو سال بعد، در دوازدهمین دوره جشن خانه سینما (۱۳۸۷)، فیلم توانست نظر منتقدان و کارشناسان را جلب کرد. «صد سال به این سال‌ها» برنده تندیس زرین بهترین چهره‌پردازی (مهین نویدی) شد و در پنج بخش مهم دیگر، شامل بهترین بازیگر نقش اول زن (فاطمه معتمدآریا)، بهترین فیلم‌پردازی (محمود کلاری)، بهترین تدوین (محمدرضا موینی)، بهترین صداگذاری و میکس (علیرضا علویان) و بهترین موسیقی متن (کارن همایون‌فر) کاندیدای دریافت جایزه گردید. با روی کار آمدن علیرضا سجادیور در اداره نظارت و ارزشیابی، فیلم سرانجام در جشنواره بیست‌وهشتم فجر (۱۳۸۸) نمایش محدودی برای خبرنگاران و اهالی رسانه در سالن رسانه‌ها پیدا کرد. اما این تک‌نمایش به‌جای گشودن گره، قفل جدیدی بر سرنوشت اثر زد. موج اتهامات از سوی برخی جریان‌ها آغاز شد و فیلم به اثری «ضد انقلاب» یا «زیر سوال برنده دستاوردهای نظام» متهم شد.

ممیزی، سانسور و قول‌های عمل نشده

چرخه اکران و توقیف «صد سال به این سال‌ها» شبیه به یک کمدی‌درام دردناک در مدیریت فرهنگی کشور شد. در پاییز ۱۳۸۹ حتی قرارداد اکران عمومی فیلم در گروه سینمایی آزادی و آفریقا ثبت شد، اما تنها یک هفته پیش از اکران، همه‌چیز لغو شد. جواد شمسقدری، رئیس وقت سازمان سینمایی، در اظهارنظری عجیب و متناقض مدعی شد: «فیلم در مجموع برای نظام ارزشی ندارد که بخواهیم توقیفش کنیم. ما نگران این نیستیم مردم «صد سال به این سال‌ها» را

